



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **M. B.**, bytem zastoupena JUDr. Milanem Trlicou, advokátem, se sídlem Horní náměstí 3, Vsetín, proti žalovanému: **Ministerstvo školství mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2012, č. j. MSMT-21596/2012-23, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2012, č. j. 10 A 129/2012 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč k rukám JUDr. Milana Trlici, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně na jaře 2012 konala druhou (poslední) opravnou zkoušku z angličtiny v části didaktický test s tím, že ostatní části maturitní zkoušky složila již v minulém roce. Následně obdržela oznámení, že dosáhla bodového hodnocení 40 bodů, což je o jeden bod méně, než bylo potřebné pro úspěšné absolvování zkoušky. Požádala proto žalovaného, aby přezkoumal výsledek zkoušky, přičemž vznesla konkrétní námitky k hodnocení odpovědí 13 a 14 v poslechové části.

[2] Žalovaný vydal dne 8. 6. 2012, pod č. j. MSMT-21596/2012-23, vyrozumění podle § 82 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění do 8. 11. 2012, o tom, že žádost žalobkyně o přezkoumání výsledku didaktického testu ze zkušebního předmětu Anglický jazyk – základní není důvodná a že výsledek didaktického testu se nemění. V odůvodnění vyrozumění žalovaný uvedl, že předmětem přezkoumání výsledků hodnocení zkoušky podle citovaného ustanovení

je výhradně správnost použitých metodických postupů při hodnocení žáka spadajících z časového hlediska do doby od digitalizace záznamového archu žáka do vygenerování výsledku didaktického testu pro daného žáka. Žalovaný na základě podkladů připravených Centrem pro zjišťování výsledků vzdělávání (dále jen „CERMAT“) dospěl k závěru, že hodnocení žalobkyně je správné, přičemž nezjistil žádné chyby. Žalovaný konstatoval, že v návaznosti na vyhodnocení testů proběhla validace všech zadání a klíčů správných řešení vycházející z podrobné položkové analýzy a komisionálního přezkoumání zadání, přičemž předmětný didaktický test byl shledán plně a bezvýhradně způsobilým. Žalovaný rovněž uvedl, že vyrozumění nemá povahu aktu, kterým se žalobkyni přiznávají konkrétní práva nebo ukládají povinnosti.

[3] Proti tomuto vyrozumění brojila žalobkyně žalobou ze dne 23. 7. 2012, v níž trvala na tom, že její odpověď na otázku č. 14 byla správná, neboť za stěžejní považovala to, co mohla v době poslechu skutečně slyšet, nikoli to, co by měla slyšet dle přípravy hodnotitele zkoušky. Žalobkyně dovozovala, že v poslechové části didaktického testu nelze předpokládat správnost jediné odpovědi. Dovolávala se § 82 odst. 3 školského zákona, podle kterého žalovaný měl přistoupit k přezkoumání výsledku zkoušky, což v jejím případě neučinil, neboť pouze slepě aplikoval Klíče správného řešení. Žalobkyně poukazovala na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně zkoušení na vysokých školách a dovozovala, že tím spíše má právo na kontrolu výsledku své maturitní zkoušky.

[4] Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem (dále „městský soud“ a „napadený rozsudek“) vyrozumění žalovaného pro nepřezkoumatelnost zrušil. V odůvodnění uvedl, že školský zákon s uskutečněním zkoušky spojuje veřejné subjektivní právo studenta na to, aby zkouška včetně jejího hodnocení proběhla za podmínek, které stanoví zákon, a aby nebyly při zkoušce včetně jejího hodnocení porušeny právní předpisy, případně aby se nevyskytly závažné nedostatky, které mohly mít vliv na řádný průběh nebo výsledek zkoušky, přičemž dle městského soudu mají být tyto aspekty zpětně řádným procesním postupem žalovaným přezkoumány podle § 82 odst. 3 školského zákona. Žalovaný proto přezkoumává řádný průběh zkoušky včetně jejího hodnocení. Podala-li žalobkyně žádost o přezkoumání průběhu a výsledku zkoušky, měl se žalovaný důvody této žádosti řádně zabývat; neučinil-li tak, je nutné napadené vyrozumění zrušit.

[5] K charakteru vyrozumění městský soud uvedl, že se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť za rozhodující považoval materiální hledisko, nikoli formální označení, jak dovozoval žalovaný. K aplikaci zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) městský soud uvedl, že s ohledem na § 177 správního řádu se musejí použít obecné zásady správního řádu a samotný správní řád v souladu s § 180 správního řádu, neboť tam, kde se podle „dosavadních“ právních předpisů (tj. platných a účinných k 1. 1. 2006, což je i případ školského zákona) rozhoduje ve správním řízení bez dostatečné procesní úpravy, použije se podle přechodných ustanovení správního řádu tento procesní předpis. Městský soud tudíž dospěl k závěru, že žalovaný měl vydat rozhodnutí po provedení správního řízení s náležitým (tj. přezkoumatelným) odůvodněním reagujícím na námítky účastníka, což se v daném případě nestalo, přičemž městský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně přezkumu rozhodnutí vysokých škol. Požadavek žalobkyně na přezkoumání konkrétních odpovědí nadto městský soud považoval za relevantní, neboť v jiných otázkách na základě následné kontroly bylo vyhodnocení maturit zpracováno. K námitkám žalobkyně se žalovaný vyjadřuje až v rámci soudního řízení, což nepovažuje městský soud za dostatečné. Městský soud z obsahu spisu navíc zjistil, že žalovaný neměl v době svého rozhodování podklady, na které odkazoval v odůvodnění

pokračování

vyrozumění, a že nemohl fakticky výsledek a hodnocení didaktického testu přezkoumat. Žalovaný pouze mechanicky převzal závěry CERMATu a vlastní hodnocení neprovedl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[6] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 5. 11. 2012, již namítal, že městský soud špatně uchopil přezkum podle § 82 odst. 3 školského zákona, neboť stěžovatel může podle svého názoru pouze kontrolovat proces od doby digitalizace záznamového archu maturanta do doby vygenerování výsledku didaktického testu. Žalobkyně se podle stěžovatele nesprávně domáhala posouzení zadání jednotlivých testových úloh, neboť to je součástí hromadné validace testových úloh z didaktického testu, jež probíhá na základě empirického přezkumu všech testových úloh a na základě odpovědí všech žáků, přičemž se dle stěžovatele jedná čistě o pedagogickou otázku nepodléhající přezkumu správními orgány. Stěžovatel se proto mohl zaměřit pouze na správnost použití metodických postupů. Stěžovatel se v tomto směru odvolával na dikci školského zákona, podle kterého má vypracovat vyrozumění o výsledku přezkoumání, z čehož dovozoval, že tento akt nemůže mít povahu rozhodnutí o subjektivních právech a povinnostech žadatele podle správního řádu, což odpovídá i tomu, že tento přezkum je z režimu správního řádu výslovně vyloučen. Stěžovatel proto dospěl k závěru, že institut vyrozumění je blízký úkonům dle části čtvrté správního řádu. Městský soud se dle stěžovatele nejednoznačně vypořádal s procesním režimem přezkumu podle § 82 odst. 3 školského zákona. Aplikaci § 180 správního řádu stěžovatel vylučoval, neboť úprava „nové maturitní zkoušky“ vstoupila v účinnost později nežli ostatní části školského zákona a samotný správní řád. Stěžovatel uzavřel, že žalobkyně neutrpěla újmy na svých veřejných právech; přezkum části maturitní zkoušky jí byl umožněn, ale v jiném rozsahu, nežli si představovala. Postup zvolený stěžovatelem byl zákonný a vyhovoval požadavku spravedlivého a rovného přístupu ke všem maturantům; nadto byl dle stěžovatele efektivnější než ochrana poskytovaná toliko k individuálnímu opravnému prostředku. Navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k novému projednání.

[7] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázala především na srovnatelné dopady napadeného vyrozumění a rozhodnutí krajského úřadu o přezkoumání průběhu a výsledku profilové části maturitní zkoušky, pokud jde o práva a povinnosti žáka. Oba postupy mají také shodný procesní režim, jen s tím rozdílem, že žalovanému zákon nepředepisuje výslovně způsob rozhodování. Trvala na tom, že zákon přezkum neomezuje jen na správnost použití metodických postupů při hodnocení žáka, jak tvrdí žalovaný, a poznamenala, že ani ten nebyl v jejím případě řádně proveden. Podotkla, že důvodová zpráva ke školskému zákonu možné problémy s přezkumem výsledků státní maturitní zkoušky zcela opomíjí a připojila argumenty na podporu uznání jejího řešení úlohy č. 14 didaktického testu. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti a požádala o přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek městského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, jak je vyžadováno § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[9] Při posouzení důvodnosti kasační stížnosti následoval Nejvyšší správní soud závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2014,

č. j. 6 As 68/2012 - 47 (dále též jen „usnesení“), jež odpovědělo na otázky předložené mu šestým senátem hodlajícím se odchýlit od dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu (§ 17 odst. 1 s. ř. s.; rozsudek ze dne 17. 1. 2013, č. j. 7 As 165/2012 - 22). Vzhledem k tomu, že rozšířený senát se podrobně vyjádřil ke všem zásadním právním otázkám, jež stěžovatel učinil předmětem svých kasačních námitek, postačí při jejich vypořádání shrnout jádro argumentace rozšířeného senátu a v podrobnostech odkázat na odůvodnění jeho usnesení.

[10] Podle § 82 odst. 1 školského zákona, ve znění účinném v rozhodné době „[k]aždý, kdo konal a) závěrečnou zkoušku, b) zkoušku profilové části maturitní zkoušky, nebo c) dílčí zkoušku společné části maturitní zkoušky formou písemné práce a ústní formou, anebo byl z konání těchto zkoušek vyloučen, může písemně požádat krajský úřad o přezkoumání průběhu a výsledku této zkoušky nebo rozhodnutí o vyloučení, a to do 8 dnů ode dne, kdy mu byl oznámen výsledek zkoušky nebo kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí o vyloučení.“ Podle odst. 2 „[k]rajský úřad rozhodne o žádosti podle odstavce 1 ve lhůtě 30 dnů ode dne jejího doručení, a to tak, že výsledek zkoušky změní, nebo zruší a nařídí opakování zkoušky, pokud zjistí, že při této zkoušce byly porušeny právní předpisy nebo se vyskytly jiné závažné nedostatky, které mohly mít vliv na řádný průběh nebo výsledek zkoušky; v opačném případě výsledek zkoušky potvrdí. Česká školní inspekce a Centrum (tj. CERMAT) při plnění úkolů podle § 80 odst. 3 poskytují krajskému úřadu součinnost při posuzování žádosti. Opakování zkoušky s výjimkou dílčí zkoušky společné části maturitní zkoušky konané formou písemné práce se koná nejpozději do 15 dnů ode dne vydání rozhodnutí, a to před zkušební komisí, kterou jmenuje krajský úřad. Opakování dílčí zkoušky společné části maturitní zkoušky konané formou písemné práce se koná v nejbližším možném termínu, který stanoví prováděcí právní předpis.“ Odstavec 3 stejného ustanovení dále stanovil: „Každý, kdo konal zkoušku společné části maturitní zkoušky s výjimkou dílčí zkoušky konané formou písemné práce a ústní formou, může písemně požádat ministerstvo do 5 dnů ode dne, kdy mu byl oznámen výsledek zkoušek nebo kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí o vyloučení ze zkoušky, o přezkoumání výsledku této zkoušky nebo přezkoumání rozhodnutí o vyloučení ze zkoušky. Ministerstvo žadateli odešle písemné vyrozumění o výsledku přezkoumání nejpozději do 30 dnů ode dne doručení žádosti.“ Podle odstavce 4 pak má každý „právo nahlédnout do všech materiálů týkajících se jeho osoby, které mají význam pro rozhodnutí o výsledku zkoušky“. Z § 183 odst. 1 školského zákona dále vyplývá, že „Správní řád se nevztahuje na rozhodování podle § 27 odst. 1, § 74 odst. 9 písm. c), § 80a odst. 4, § 82, § 90 odst. 12, § 102 odst. 9, § 172 odst. 9 a § 176.“

[11] Pro rozhodnutí jsou podstatná rovněž následující ustanovení správního řádu: podle § 177 odst. 1 (v rámci společných ustanovení) „[z]ákladní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 se použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.“ Naproti tomu § 180 odst. 1 zařazený do hlavy II části sedmé, nazvané Přechodná a závěrečná ustanovení, stanoví: „Tam, kde se podle dosavadních právních předpisů postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle tohoto zákona včetně části druhé.“

[12] Rozšířený senát se nejprve zabýval povahou přezkumu výsledku maturitní zkoušky žalovaným, přičemž vyšel z pravidel, na nichž spočívá systém tzv. státních maturit a z komplexního výkladu celého ustanovení § 82 školského zákona. Dospěl k závěru, že „§ 82 odst. 3 je třeba vnímat jako ustanovení především kompetenční, zakládající pravomoc stěžovatele rozhodnout o žádosti o přezkoumání dílčí zkoušky konané formou didaktického testu, a obsahující dílčí odlišnosti od procesu přezkoumávání prováděného krajským úřadem (především lhůtu pro podání žádosti 5 dnů od oznámení výsledku zkoušky). Vzhledem k takovéto konstrukci ustanovení § 82 odst. 1 až 3 školského zákona a vzhledem k tomu, že nejsou známy důvody, které by vedly zákonodárce k případnému záměru upravit řízení podle § 82 odst. 3 školského zákona v otázkách tam neupravených odlišným způsobem než řízení podle § 82 odst. 1 a 2 téhož zákona, lze usoudit, že na řízení vedené stěžovatelem podle § 82 odst. 3 se aplikuje i výše uvedená úprava řízení před krajským úřadem. I stěžovatel tedy o žádosti o přezkoumání výsledku didaktického testu rozhoduje

pokračování

(s tím, že o rozhodnutí žadatele vyrozumí písemně do 30 dnů od doručení žádosti o přezkoumání), zkoumá průběh a výsledek zkoušky podle kritérií uvedených v odst. 2, může si vyžádat součinnost ze strany CERMATu nebo České školní inspekce a výsledkem celého procesu je změna, nebo zrušení výsledku zkoušky a nařízení jejího opakování, respektive potvrzení výsledku zkoušky.“ V odstavci [30] usnesení pak dodává, že „[ú]spěšné vykonání všech částí maturitní zkoušky je podmínkou pro získání středního vzdělání s maturitní zkouškou, což je samo o sobě podmínkou pro výkon určitých povolání, podnikání v určitých oborech, respektive pro přijetí k dalšímu studiu na vyšších odborných či vysokých školách, stanovenou ve veřejnoprávních předpisech. Právo na svobodnou volbu povolání a právo na podnikání a provozování jiné hospodářské činnosti je zaručeno čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, právo na vzdělání pak vyplývá z čl. 33 Listiny základních práv a svobod. Nelze tedy popřít, že výsledek řízení o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky je rozhodnutím o (veřejných subjektivních) právech.“

[13] Nejvyšší správní soud dále zkoumal, zda, případně v jaké míře, je při přezkumu výsledku zkoušky dle § 82 odst. 3 školského zákona třeba postupovat podle správního řádu. Rozšířený senát zcela jednoznačně deklaroval, že za „dosavadní předpis“ ve smyslu § 180 odst. 1 správního řádu, jak byl citován výše, se považuje celý školský zákon, nikoli jeho jednotlivé ustanovení. Je tedy zcela bez významu, že ustanovení školského zákona týkající se tzv. státních maturit (mezi nimi i § 82 odst. 3), nabyla účinnosti až po 1. 1. 2006, kdy vstoupil v účinnost správní řád. Jelikož tedy školský zákon potřebnou procesní úpravu řízení o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky neobsahuje, použije se s ohledem na znění § 180 odst. 1 správního řádu v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, správní řád včetně části druhé.

[14] Městský soud v napadeném rozsudku rovněž dospěl k závěru o aplikovatelnosti správního řádu na základě jeho § 180 odst. 1, a zmínil zejména pravidla ohledně shromažďování a hodnocení podkladů rozhodnutí, jakož i náležitostí rozhodnutí (vyrozumění). Jeho názor na otázku procesního režimu přezkumu prováděného žalovaným rozšířený senát bezevýtku potvrdil. Rozhodující šestý senát Nejvyššího správního soudu neshledal, že by městský soud formuloval svůj názor nejednoznačně, jak v kasační stížnosti tvrdil žalovaný. Městský soud na str. 7 a 8 srozumitelně uvedl, že žalovaný byl povinen o žádosti žalobkyně vydat rozhodnutí, jež má obsahovat řádné odůvodnění, vypořádávající se s námitkami žadatelky o přezkoumání. Je tedy nepochybné, že nesdílel pohled žalovaného, že by se mělo jednat o postup podle části čtvrté správního řádu, upravující vydávání vyjádření, osvědčení a sdělení. Na aplikovatelnost zásad, na nichž spočívá správní řád, odkázal městský soud poněkud nadbytečně, neboť to lze dovodit i z § 180 odst. 1 správního řádu. Že zmínil i § 177 odst. 1 správního řádu, nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť jádro argumentace v otázce procesního režimu pro vydání vyrozumění žalovaným bylo rozšířeným senátem aprobováno. Důvod kasační stížnosti spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] proto nebyl naplněn.

[15] Rozšířený senát rovněž dovodil, že právům žalobkyně může být poskytnuta ochrana ve správním soudnictví, neboť rozhodnutí o žádosti o přezkoumání maturitní zkoušky je individuálním správním aktem určitého obsahu a struktury, který je způsobilý soudního přezkumu podle § 65 a násl. s. ř. s. Pokud jde o rozsah přezkumné činnosti soudu, „rozšířený senát musí odkázat na právní úpravu obsaženou v § 75 odst. 1 větě první s. ř. s., kde se uvádí, že soud přezkoumá napadené rozhodnutí z hlediska jeho zákonnosti v mezích žalobních bodů. Zároveň však z žádného ustanovení relevantních právních předpisů nevyplývá, že by správní soudy byly oprávněny omezit svou přezkumnou činnost např. pouze na otázky dodržení správnosti procesního postupu správního orgánu. Naopak, namítá-li účastník rozpor napadeného rozhodnutí s hmotněprávními předpisy nebo věcnou nesprávnost spočívající v tom, že správní orgán nesprávně zjistil skutkový stav, je soud povinen řádně posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu i z hlediska těchto žalobních bodů. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na náleží Ustavního

soudu ze dne 27. 6. 2001, publikovaný pod č. 276/2001 Sb., kterým Ústavní soud zrušil předchozí úpravu správního soudnictví obsaženou v části páté o. s. ř.“ (podrobnosti v odstavci [42] usnesení).

[16] Na tomto místě je vhodné citovat příslušnou pasáž usnesení rozšířeného senátu věnující se rozsahu přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného ve vztahu k uplatněným žalobním bodům (odstavce[43] - [47]): „[r]ozšířený senát si je vědom, že přezkoumání výsledku maturitní zkoušky nespadá pod pojem, občanská práva či závazky‘ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1991 Sb.). Na druhou stranu však s. ř. s. nijak nerozlišuje mezi rozsahem soudního přezkumu ve věcech, na něž je aplikovatelný čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a v ostatních věcech. Soudní přezkum, v plné jurisdikci‘ tak je soudním řádem správním upraven pro všechny věci, v nichž je možné podat žalobu proti rozhodnutí. Za tímto účelem může správní soud provádět dokazování (§ 77 s. ř. s.) a zjistit samostatně skutkový stav, na němž založí rozhodnutí o žalobě. V případě zrušení napadeného rozhodnutí pak správní orgán v dalším řízení zahrne důkazy provedené soudem mezi podklady nového rozhodnutí (§ 78 odst. 6 s. ř. s.).

[17] Z tohoto hlediska je podstatné, že školský zákon v § 82 výslovně stanoví povinnost stěžovatele přezkoumat výsledek maturitní zkoušky. Při tom stěžovatel zkoumá nejen porušení právních předpisů, ale též jiné závažné nedostatky, které mohly mít vliv na řádný průběh nebo výsledek zkoušky. Pojem jiné závažné nedostatky je neurčitým právním pojmem. K rozsahu přezkumu neurčitých právních pojmů se rozšířený senát vyjádřil ve svém usnesení ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154 (...): „jehož závěry lze přiměřeně vztáhnout i na přezkoumání výsledků maturitní zkoušky. Podle rozšířeného senátu „[z] tohoto hlediska neexistuje žádný zákonný důvod, který by bránil vyhovění žalobě např. v případě, kdy by žalobce důvodně namítal, že v didaktickém testu správně zodpověděl otázku, která mu však nebyla uznána a stěžovatel se ztotožnil s (věcně nesprávným) názorem CERMATu, že odpověď žalobce správná nebyla.“ Soud je tedy v řízení o žalobě proti rozhodnutí o žádosti o přezkoumání výsledku části maturitní zkoušky konané formou didaktického testu podle § 82 odst. 3 školského zákona povinen přezkoumat toto rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, a to i z hlediska věcné správnosti hodnocení testových otázek a úloh. V tomto ohledu je nutno korigovat napadený rozsudek, který s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009 - 141, odmítl věcný přezkum a zúžil veřejná subjektivní práva žalobkyně toliko na „řádný proces hodnocení“, tj. vztáhl ochranu správního soudnictví pouze na procesní stránku vypořádání její žádosti. Citovaný rozsudek však byl v této otázce právním názorem vyjádřeným v usnesení rozšířeného senátu překonán. Jelikož se však jedná pouze o dílčí nesprávnost napadeného rozsudku, který ve výsledku (co do výroku) obstojí, nebylo namísto jej z tohoto důvodu rušit, neboť nové rozhodnutí by pouze převzalo právě vyslovený názor (srov. např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 1 Afs 20/2004 - 51, publikovaný pod č. 1045/2007 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 - 106).

[18] Z požadavků vyplývajících z plné jurisdikce správních soudů nelze slevit, avšak rozšířený senát si je vědom i určitých limitů počínání soudů přezkoumávajících správní rozhodnutí vydaná podle školského zákona: „[r]ozšířený senát uznává, že jde o specifickou oblast vzdělávání a hodnocení znalostí a dovedností, kde je nutné ponechat určitou míru autonomie participujících subjektů (členové zkušebních komisí, zpracovatelé testů, hodnotitelé) při volbě zkušebních otázek a úloh a při jejich hodnocení. Míra této volnosti přitom souvisí s formou a povahou jednotlivých zkoušek. Soud musí respektovat rozsáhlejší míru volnosti hodnocení tam, kde toho hodnocení závisí do značné míry na neexaktních či kvalitativních hlediscích (např. hodnocení slobových prací), naopak právě u didaktických testů bude míra volnosti při hodnocení výsledků menší. Jakkoliv však je nutné respektovat tento prostor k úvaze, nelze rezignovat na požadavek řádného odůvodnění rozhodnutí o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky. Ačkoli tedy jsou správní soudy oprávněny přezkoumat rozhodnutí o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky i z hlediska namítaných věcných nesprávností, přesto jsou v této specifické oblasti obzvláště povinny respektovat obecnou zásadu zdrženlivosti a sebeomezení, obdobně jako je opakovaně judikováno např. v otázkách územního plánování (...).“

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Z toho, co bylo výše uvedeno, je zřejmé, že žalobkyně zvolila pro domáhání se ochrany svých veřejných subjektivních práv, jež byla dle jejích žalobních tvrzení rozhodnutím (vyrozuměním) žalovaného zkrácena, správný postup. Žalovaný vlivem nesprávné interpretace rozhodných ustanovení školského zákona a správního řádu vydal na základě neúplných podkladů správní akt takového obsahu, který nebylo možno z pohledu uplatněných žalobních bodů ve správním soudnictví přezkoumat. Městský soud tedy postupoval správně, když jej pro vady řízení (konkrétně nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů) zrušil a věc vrátil žalovanému s pokyny, jak doplnit řízení a na jaké otázky se v novém rozhodnutí o žádosti žalobkyně zaměřit. Nedopustil se tedy nesprávného posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jak v kasační stížnosti namítal žalovaný, a jeho rozsudek není nezákonný. V otázce otevření věcného přezkumu důvodnosti výtek stěžovatelky bude pro správní orgány závazný názor Nejvyššího správního soudu, který v tomto rozsahu koriguje závěry napadeného rozsudku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS). Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal ani, že by napadený rozsudek trpěl vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), kasační stížnost žalovaného jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl.

[20] Jelikož stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů o kasační stížnosti. Úspěšné žalobkyni naopak soud právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle téhož ustanovení přiznal, a to za zastoupení advokátem, konkrétně za jeden úkon právní služby – sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [písemné podání soudu podle § 11 odst. 1 písm. d), § 9 odst. 4 a § 7 bodu 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3.100 Kč]; k tomu náleží ještě paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 téhož předpisu, ve výši 300 Kč, tj. celkem 3.400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu